Крізь спогади я знов лечу до тебе,
Нема в пориві тому берегів.
В розлогому, розбурханому небі
Лежить мій шлях під поглядом богів.

Чи долечу?.. Не відаю, не знаю.
Довкруг тривожна, безпросвітна даль.
Крижинками вже крила обмерзають,
А поруч щось нашіптує печаль.

Та я лечу й співаю пісню віщу
Серед мелодій вистражданих літ:
"Не вбий нам, доле, нашу першу стрічу,
Не загуби любові перший цвіт!.."